

LÁSZLÓ NOÉMI

Egy szó

*Kimondanám, ha nem tudnám: utána
csikorgó gépezet darálja fel
mindazt, mi vagy, voltál, leszel,
mindazt, mi lenni együtt érdemes –
ha megszűnik a lárma.*

*Kimondanám, ha nem látnám kegyetlen,
húsunkba mélyedő, égő vasát
a szónak, kampóival át meg át
szakított, hulló szárnyaink, jövőnk,
s hogy jaj, mit tettem!*

*Pedig e szó a közös párna íve,
megosztott étel, ital zamata,
az, hogy zuhanni is van már hova,
fény és erő és álmodó sötét
testünk alá terítve.*

*Pedig e szó légzésem, érverésem,
az óra hangja, áldott logikám,
hiszen ha létezel, rááll a szám
e szóra, s helyrekattan a világ –
s nem mondom mégsem.*

*Nem mondom, mert veszettül vágyom arra,
hogy karikába fonjam ezt a szót
lényed körül, míg nem mozgathatod
se tagjaid, se lelked nélkülem,
csak ülsz, belém takarva.*

*Nem mondom, így süt minden pórusomból
ahányszor gondolok rád, ez a szó,
e kimondatlanul gondolható,
gondban, örömben, kétségek között –
mint aki eget kóstol.*